

Arrest

nr. 238 433 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 waarbij wordt geweigerd om een inreisverbod in te trekken of te schorsen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 22 mei 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker werd op 2 augustus 2019 gerepatrieerd naar Albanië.

1.3. Via een op 8 november 2019 gedateerd schrijven verzocht verzoekers raadsman verweerder om over te gaan tot de opheffing of opschorting van het inreisverbod van 22 mei 2019.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 februari 2020 de beslissing om het verzoek om het inreisverbod van 22 mei 2020 op te heffen of op te schorten af te wijzen.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betreft :

[A.E.]

Nationaliteit Albanië

[...]

Meester,

Met verwijzing naar uw aanvraag van 14.02.2020 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 22.05.2019 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12.

De betrokkene heeft de volgende processen-verbaal van de politie, opgesteld te zijnen laste, ontvangen: TU.43.L1.008016/2019, wegens slagen en verwondingen door de PZ Regio Turnhout.

Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, op heterdaad betrapt bij slagen en verwondingen, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn gerechtelijke antecedenen, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

De Dienst vreemdelingenzaken heeft echter tevens kennis genomen van de humanitaire motieven, aanwezig in het dossier nl. het feit dat betrokkene's partner en kind zich in België bevinden, zij het echter dat dit bevonden wordt als niet doorslaggevend ten opzichte van de zwaarheid van de feiten die betrokkene pleegde in het verleden.

Het inreisverbod van 2 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 22.05.2019 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing verzoeker op 17 februari 2020 ter kennis werd gebracht en dat pas op 18 maart 2020 een beroep tegen deze beslissing werd ingesteld. Hij houdt voor dat het beroep onontvankelijk is ratione temporis.

3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat aangezien de bestreden beslissing op 17 februari 2020 werd genomen, deze niet eerder dan die dag aan verzoeker kan zijn overgemaakt en dat, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepstermijn pas begint te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de verzending. Dit impliceert dat, nu de beroepstermijn in casu dertig dagen bedraagt, verzoeker – in de veronderstelling dat het e-mailbericht van 17 februari 2020 aan verzoekers raadsman een deugdelijke kennisgeving vormt – tot en met 18

maart 2020 rechtsgeldig een beroep kon instellen bij de Raad. Het bij aangetekend schrijven van 18 maart 2020 ingestelde beroep is dan ook tijdig.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is op 5 januari 2018 in het huwelijk getreden met mevrouw [E.H.] [...], van Belgische nationaliteit.(stuk 3)

Het huwelijk werd afgesloten te Njësia Bashkiake, Albanië.

Op 28 januari 2019 werd hun zoon [E.] geboren te Herentals. (stuk 4)

Op 4 oktober 2019 werd de erkenning van het kind [E.] door verzoeker na onderzoek en advies van de procureur des konings geakteerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lille en werd de akte van erkenning opgemaakt onder nr. 20190040.9872-44. (stuk 8)

Het vaststaan van de afstammingsband van verzoeker ten aanzien van zijn kind was een nieuw gegeven dat nog niet vaststond op het ogenblik van de repatriëring op 5 augustus 2019.

Aangezien het kind de Belgische nationaliteit heeft – zijn moeder is Belgisch, is door de registratie van de erkenning juridisch komen vast te staan dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind. Het kind woont samen bij zijn moeder in België.

In het inreisverbod van 22 mei 2019 wordt uitgegaan van andere feitelijke en juridische omstandigheden. In deze beslissing wordt gesteld dat er mogelijks een gezinsleven is en dat er een onderzoek loopt naar de erkenning van het kind.

In het licht van deze nieuwe gegevens werd een verzoek ingediend om om humanitaire en familiale redenen het opgelegde inreisverbod ten aanzien van verzoeker op te heffen dan wel op te schorten. Bovendien werd aan het verzoek een schrijven toegevoegd van mevrouw [H.], moeder van het kind en partner van verzoeker, waarin zij zeer uitdrukkelijk en met aandrang verzoekt het inreisverbod op te heffen:

“Ik ben degene die alle gevolgen draagt van zijn afwezigheid. Hij is in alles een grote steun voor mij en onze zoon [E.]. Ik heb hem nodig, onze zoon heeft zijn vader nodig. Ik kan onmogelijk beschrijven hoe ongelukkig ik mij voel. Onze zoon zien opgroeien zonder zijn papa.” (bijlage 2 bij stuk 12a en 12h)

De bestreden beslissing verwerpt dit verzoek.

Er bestaat geen discussie over het feit dat verzoeker over een familiaal en gezinsleven beschikt in België. Het is duidelijk dat hij een partner en kind heeft met de Belgische nationaliteit, met wie hij contact onderhoudt.

Het is tevens ontegensprekelijk zo dat de genomen maatregel (inreisverbod) een inmenging vormt in het familiale- en gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM. De weigering tot opheffing of opschorting van de genomen maatregel vormt evenzeer een inmenging in het familiale- en gezinsleven van verzoeker.

Krachtens artikel 8.2 EVRM is deze inmenging maar toegestaan voor zover deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het

voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De bestreden beslissing overweegt dat het gedrag van verzoeker een gevaar is voor de maatschappij en zijn houding in strijd is met de zeden en de gewoonten van onze bevolking.

Evenwel blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er een concrete en afdoende afweging is gebeurd tussen de publieke belangen ('s lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen) en de belangen van verzoeker en zijn gezin.

Niettegenstaande verzoeker geen strafregister heeft, wordt er in de bestreden beslissing gewag gemaakt van gerechtelijke antecedenten (meervoud).

Er werd lastens verzoeker weliswaar één PV opgesteld TU.43.L1.008016/2019, maar uit informatie van de procureur des konings (stuk 13) blijkt dat het onderzoek – een opsporingsonderzoek - nog aan de gang is.

Verzoeker werd niet veroordeeld, hij werd evenmin gedagvaard of in verdenking gesteld. Het vermoeden van onschuld geldt ook ten aanzien van verzoeker.

Buiten dit éne PV zijn er geen andere PV's lastens verzoeker.

De term 'gerechtelijke antecedenten' die in het meervoud wordt gebruikt, is dus sowieso foutief. Hetzelfde geldt voor het gebruik van de term 'zwaarheid van de feiten' (in het meervoud).

Conclusie is dat het manifest onjuist is om gewag te maken van gerechtelijke antecedenten en feiten in hoofde van verzoeker. De bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens.

De houding van verzoeker zou in strijd zijn met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Dit is een louter algemene, vage beschouwing die onvoldoende concreet is. Bovendien maakt ze niet duidelijk wat precies aan verzoeker verweten wordt.

Verder dient vastgesteld dat 'zeden en gewoonten' of 'zeden en gewoonten van onze bevolking' krachtens artikel 8.2 EVRM niet kunnen noodzaken tot een inmenging in het familiale en gezinsleven. 'Zeden en gewoonten' zijn niet opgenomen in artikel 8.2 EVRM.

Een inmenging in het familiale en gezinsleven omwille 'zeden en gewoonten' of 'zeden en gewoonten van onze bevolking' is aldus in strijd met artikel 8 EVRM.

Er dient anderzijds te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet overgaat tot een voldoende gemotiveerde belangenafweging, wat strijdig is met de vereisten van artikel 8 EVRM maar tevens met de materiële motiveringsplicht. In het bijzonder diende de nieuwe gegevens mee te worden opgenomen in deze belangenafweging.

Het enige belang in hoofde van verzoeker waarvan de bestreden beslissing melding maakt, wordt omschreven als "het feit dat betrokkene's partner en kind zich in België bevinden".

In het verzoek tot opheffing/ opschorting van het inreisverbod werd gewezen op de vaststaande afstammingsband van verzoeker met zijn kind – die nieuw is ten aanzien van het initieel uitgevaardigde inreisverbod, de Belgische nationaliteit van zijn kind en diens moeder, de uitdrukkelijke wens van verzoeker en mevrouw [H.] om te worden herenigd en het hoger belang van het minderjarig kind. Tevens wordt in het verzoek erop gewezen dat er ook na de repatriëring van verzoeker contact geweest is tussen verzoeker enerzijds en zijn kind en partner anderzijds.

Geen van deze elementen werd opgenomen in de belangenafweging. Geen enkel van de nieuwe elementen werd opgenomen in de belangenafweging.

Bij het verzoek werden zes stukken gevoegd die allen onbesproken blijven in de bestreden beslissing. (waaronder de erkenningsakte van het kind) De bestreden beslissing verduidelijkt niet of deze stukken wel in overweging werden genomen bij de besluitvorming.

Het is duidelijk dat de belangenafweging die de bestreden beslissing maakt, niet voldoet aan de vereisten van artikel 8 EVRM.

Er kan in dit verband nog verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zie o.a. EHRM 18 februari 2020, inzake Makdoudi v. België. (stuk 14)

Conclusie is dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, alsmede de materiële motiveringsplicht.”

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de bestreden beslissing zijn verblijfsrechtelijke situatie op geen enkele wijze wijzigt. Derhalve kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn indien is voldaan aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde voorwaarden. Daarnaast moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt ook geenszins dat verzoeker enkel in België een gezinsleven met de Belgische vrouw met wie hij een kind heeft zou kunnen hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker en deze vrouw in Albanië in het huwelijk traden, dat deze vrouw aangeeft geen professionele verplichtingen te hebben in het Rijk en dat zij verzoeker achterna reisde toen hij naar zijn land van herkomst was gerepatriëerd. Het feit dat verzoekers kind en de moeder van dit kind actueel weer in België zijn doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er blijkt dan ook niet dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten om het aan verzoeker opgelegde inreisverbod op te heffen of op te schorten. Verzoekers uiteenzetting die er schijnbaar op is gericht om de vaststelling dat in het verleden een politionele tussenkomst vereist was in het raam van echtelijke problemen te nuanceren en zijn bemerking dat artikel 8, tweede lid van het EVRM niet voorziet in een toetsing aan de zeden en gewoonten in een land leidt niet tot een ander besluit.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Voorts moet worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad dient te benadrukken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft indien hij gevat wordt met het verzoek om een inreisverbod op te heffen of op te schorten. Verweerder heeft aangegeven dat hij kennis nam van de door verzoeker aangevoerde humanitaire motieven en meer specifiek van het feit dat diens partner en kind in België verblijven. Hij heeft evenwel geoordeeld dat de aangevoerde humanitaire motieven niet opwegen tegen de vaststelling dat tijdens een kort verblijf van verzoeker in het Rijk een politionele tussenkomst wegens slagen en verwondingen nodig was en dat hij om die reden verzoeker beschouwt als een gevaar voor de maatschappij. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder geen of onvoldoende aandacht zou hebben besteed aan het feit dat hij een kind heeft, dat zijn afstammingsband met dit kind vaststaat, dat de vrouw met wie hij in Albanië huwde nog steeds met hem wil samenleven en dat hij ook na zijn repatriëring nog contacten had met zijn partner en kind. Er blijkt ook niet dat verweerder door het bestendigen van een bestaande situatie en door te motiveren dat hij voorrang geeft aan de belangen van de maatschappij een handeling zou hebben gesteld die strijdig is met het hoger belang van het kind. Verweerder heeft daarenboven in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet werd aangevochten – reeds uitvoering toegelicht waarom hij oordeelde dat de belangen van verzoekers kind geen redenen vormen om verzoeker zelf tot het grondgebied van België en de Schengenstaten toe te laten en verzoeker toont niet aan dat er heden andere belangen zouden spelen. Uit het feit dat verzoekers vaderschap onder-

tussen formeel werd vastgesteld kan niet zonder meer worden afgeleid dat er enig nieuw belang zou bestaan dat over het hoofd werd gezien. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat de politie op 22 mei 2019 diende tussen te komen ingevolge een oproep wegens geweld in het gezin, dat werd vastgesteld dat verzoekers vriendin duidelijke sporen droeg van geweld (wurging/slagen), dat deze vriendin een klacht indiende en dat een proces-verbaal werd opgesteld. Verzoekers betoog dat er slechts sprake is van één feit waarvoor hij (nog) niet werd veroordeeld, gedagvaard of in verdenking gesteld impliceert niet dat verweerder niet kan verwijzen naar dit feit, dat het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal. Het gegeven dat verweerder wanneer hij verwijst naar de vastgestelde slagen en verwondingen het woord “*feiten*” (meervoud) gebruikt of verwijst naar verzoekers “*gerechtelijke antecedenten*” leidt in voorliggende zaak niet tot de conclusie dat hij niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. De vaststelling dat verweerder heeft aangegeven dat verzoekers houding niet overeenstemt met de zeden en de gewoonten die gelden in de Belgische samenleving is, nu deze zin wordt voorafgegaan door de verwijzing naar een proces-verbaal dat werd opgesteld wegens slagen en verwondingen, voorts geenszins af te doen als vaag of incorrect.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK